

Kompletní letosní sestava The Cure je Simon Gallup - baskytara, dvanactistrunná kytara, Jason Cooper - bicí, perkuse, sampler, Perry Bamonte - kytary basové i normální (všechny ale levácké), občas klávesy, Roger O'Donnell - klávesy, tamburina, Robert Smith - zpěv, kytary, šestistrunná baskytara, sem tam i banjo, sitar a klávesy.

Jediným členem, který je opravdu zakládajícím, je letos sedmatřicetiletý Robert Smith. Předchozích sestav existovalo nepočítané, pro současnost je důležitá především osobnost baskytaristy Simona Gallupa, který se připojil krátce po zatáčku The Cure (1978), odesel při turné k albu *Pornography*, aby byl na nahrávání *The Head On The Door* opět přitáhnut zpět. V rozhovorech pořizovaných letos Robert říká, že současní The Cure jsou hodně výsledkem silného vztahu mezi ním a Simonem. Kromě nich tu tedy nyní je Jason Cooper (přišel z kapely *My Life Story*, je o hodně mladší než Robert a leccos, co už ostatní znají, je pro něj poprvé a proto prý dodává kapele entuziasmus), Perry Bamonte a Roger O'Donnell. Roger původně hrál v *Psychedelic Furs*, v Cure byl poslední tři z osmdesátých let a nedávno se k nim znovu vrátil - což je věc, kterou by Robert rád viděl i v dalších odpadcích. Protože příští rok bude rokem dvacátého výročí vzniku skupiny, chce „svolat různé staré sestavy a udělat speciální koncerty. Nevýhnutelně to bude hodně retrospektivní rok...“ Je nutno dodat, že na plánovaných koncertech bude z toho vybrat skládek mají The Cure hodně přes stovku.

K dnešnímu dni vydali The Cure deset studiových alb, čtyři živé desky, několik filmů, pár knih a desítky singlů. První deska vyšla pod názvem *Three Imaginary Boys* v roce 1979, další vydání následovala v tomto pořadí:

- 17 Seconds* 1980
- Faith* 1981
- Pornography* 1992
- The Top* 1984
- Concert* - live album 1984
- The Head On The Door* 1985
- The Cure In Orange* - koncertní film 1987
- Kiss Me Kiss Me Kiss Me* - dvojalbum 1987
- Disintegration* 1989
- Mixed Up* - remixové album 1990
- Entreat* - live album 1991
- Wish* 1992
- Show* - live album a také film 1993
- Paris* - live album 1993
- Wild Mood Swings* 1996

(všechna alba vydala Fiction Records, firma založená v roce 1978 z Polydoru odesedlým Chrisem Parrym téměř výhradně pro The Cure) Robert Smith kromě toho několik let hrál (vedle The Cure, nikoli místo něj) v kapelě, od níž nikdy neodšel) se Siouxsie & The Banshees, a s jejich baskytaristou Stevenem Severinem natočili album *Blue Sunshine* pod hla-
vičkou The Glove.

The Cure, cokoliv jim kdokoli předpovídal, prošli skoro vším, co kapelu obvykle zničí - ale je neznámo. Mám na mysli změny hudebníků, špatné prodeje některých desek, neustálé o-sočování z toho, že 'dřív to šlo, ale teď už to vážně není ono', příznivce zhrzené tou či onou změnou, a samozřejmě i soud s Lolem Tolhurstem, který byl neodmyslitelnou součástí skupiny už v době před jednadvaceti lety, kdy byla školní partičkou a jmenovala se Easy Cure. Z rozchodu je viněn alkohol a další věci, pravda je, že soudní pře (o co jiného, než o podíl na ziscích) trvala roky a žalující strana, tedy Lol, ji prohrála.

Nemluví ani o těch 'malíčkoskách', které sice žádnou kapelu asi přímo nezničily, ale mají podíl na tom, že některým skupinám už po letech prostě jejich postoj nevěříte. Mám na mysli takové ty proklamace, jak si 'do ničeho nedáme mluvit', popřené vzápětí tím, že o vydání toho či onoho singlu, o změně toho či onoho názvu nebo textu rozhodl někdo, jehož jedinou kvalifikací pro takovou věc je, že sedí na teplé židli v některé gramofonové firmě. Přesně tomuto do očí sice nebijícím, ale o to horšímu nebezpečí se dokázali The Cure ubránit. Nefikám, že jim musíme věřit tu či onu větičku z rozhovoru, ale nemůžeme (nebo můžeme, ale neměli bychom) popírat jejich postoj, nezbytnost existence The Cure pro Roberta Smithe a hlavně tu (slavnou) klukovskou čistotu, přítomnou v jejich textech... i po dvaceti letech. V sedmatřiceti letech nemůžete zůstat pubertákem, ale můžete zůstat čestný vůči tomu, co naplňuje váš život.

Když jsem u toho věřit/nevěřit: jak je to vlastně s tím, že ta a ta deska či turné The Cure je 'definitivně poslední'? Samozřejmě se tu poušíme na tenký led, protože vlnou část

Sto let (One Hundred Years - z alba *Pornography*)

Je jedno jestli všichni umřem
Ctižádost vzadu v černém autě
Ve vysoké budově je tolik co dělat
Čas jít domů
Nějaký příběh v rádiu

Něco malého ti padá z pusy
A smějeme se
Modlitba za něco lepšího
Modlitba za něco lepšího
Prosím miluj mě
Seznam se s mou matkou
Ale strach se drží
Potmě se plazím po schodech
Čekám na úder smrti

Hladím ti vlasy, když střelí Patrioty
Televizní boje za svobodu
Sdílné svět s poráženými prasaty
Máme všechno?

Boje o únik
Bolest
A ten plazivý pocit
Malá černovlasá holka
Čeká na sobotu
Smrt jejího otce ji strká
Strká její bílou tvář do zrcadla
Uvnitř mě to bolí
A zvenčí spaluje
Jako za starých časů
Jako za starých časů

Laská starého muže
A maluje tvář bez života
Jen kousek nového masa v čistém prostoru
Vojáci pochodují dovnitř pod žlutým měsícem
Jen stíny a osvobození
Pod černým praporem

Sto let krve
Karmínová páska se utahuje kolem mého krku
Otevírám ústa
A má hlava puká
Zvuk jako když tygr zuří ve vodě
Zuří ve vodě
Znovu a znovu
Umíráme jeden po druhém
Znovu a znovu
Umíráme jeden po druhém
po druhém
Je to jako sto let
Sto let

lidí nikdo nepřesvědčí, že to není kvůli tomu, aby si koupili desky a listky, ale o hodně víc jsem nakloněna věřit tomu, že „pokaždé musím přesvědčit všechny lidi včetně mě samotného, že tohle je to poslední, co děláme. Jinak by tam nebyla ta správná intenzita... Jedna deska stejně poslední bude...“

Jakkoli mohou The Cure na povrchu vyhlížet jako záležitost Roberta Smithe a nějakých muzikantů, jsou ve skutečnosti kapela v původním smyslu slova. Robert to zmiňuje ve spoustě rozhovorů a není to jenom malá satisfakce pro tu partu, která, opomijena, stojí za ním. Samozřejmě uvažoval i o něčem sólovém (*Wild Mood Swings* bylo jméno pro sólovou desku, již chtěl natočit cca před deseti lety), ale vždycky si znovu uvědomil, že to prostě nejde. Vzájemná podpora a složitě předivou vztahů, které ho se členy The Cure spojuje, je zvenčí snad méně viditelné, o to se ale jeví silnějším z indicií, které se dozvídáme nepřímo. Zjevná zvláštní souzítí při práci na deskách a starost, kterou o sebe nečas-
tato, zato ale velmi intenzivně lidé z kapely projevují, jsou nenahraditelné a podporují teze o vylučnosti a výraznosti fenoménu jménem The Cure. I když se jistě najdou příhody dokazující, že hudebníci jsou pěkná kvítka, je tu neobvykle mnoho čti, citu a romantiky.

Literární inspirace aneb něco pro zvědavé... Základ naprosté většiny témat skládek The Cure leží v Robertově životě, ale několik literárních kořenů by se našlo. Nejslavnější z těch inspirací je samozřejmě písnička *Killing An Arab* (Cizinec od Alberta Camuse). Dále jsou to (zčásti Robertem potvrzené, zčásti možná ne) *At Night* (Kalkova povídka *V noci*), *The Drowning Man* (Gorminghast od Mervyna Peakea), *Charlotte Sometimes* (stejnomená dětská kniha), *Bananalishbones* (prý podle stejnojmenné Salingerovy povídky), *How Beautiful You Are* (povídka Charlese Baudelaira). *One Hundred Years* je prý inspirována románem *Sto roků samoty* od Gabriela Garcíi Márqueze.

Je tedy čas zblízka se podívat na jejich texty. U málokoho je textová složka tak důležitou součástí písniček. The Cure sice mohou obstát i na základě hudby samotné, protože i tady jsou dost invenční a výluční (kapel s takto osobitým zvukem vážně není moc), ale jsou to právě texty, co z nich dělá to pravé ořechové. to, k čemu se vztahují všechny ty po světě poházené duše, které jsou fanoušky The Cure.

Ríci prostě, že texty Cure jsou depresivní, o sebevraždách a nešťastné lásce, by bylo tak zjednodušující, že to nemůžeme přijmout. Někteří fans se cítí zrazeni tím, že na posledním albu slyší *jsem tak šťastnej, že bych moh jetet* - ale není to už někde, co Robert Smith popěl zařazení do škatulky deprese? Samozřejmě ano. Známé jsou 'veselé singlky' (*Let's Go To Bed*, *The Lovecats*), kde autor srší radostí z barev života. Ale trochu pozornější posluchači si musel všimnout, že tohle se The Cure přihází často. *Fight z Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me* je dodáním odvahy k prokopání se z bubliny vlastního smutku. Ani nemluví o *Friday I'm In Love z Wish*. Skoro na každém albu najdeme nějaký takový příklad. Takže správnější než soudit, že The Cure jsou jen

